

پیش بینی انگیزش پیشرفت تحصیلی بر مبنای خودپنداره تحصیلی و خودتنظیمی تحصیلی دانش آموزان شهر سنندج

ژینا طهماسبی^۱، شکیلا قمری^۲، فریبا عبدی نژاد^۳

۱. معلم رسمی آموزش و پرورش

۲. معلم رسمی آموزش و پرورش

۳. معلم رسمی آموزش و پرورش

چکیده

هدف تحقیق حاضر پیش بینی انگیزش پیشرفت تحصیلی بر مبنای خودپنداره تحصیلی و خودتنظیمی تحصیلی دانش آموزان شهر سنندج بود. روش پژوهش حاضر توصیفی - همبستگی بود. جامعه آماری تحقیق حاضر شامل کلیه دانش آموزان دبیرستانی، شهر سنندج بود. حجم نمونه بر اساس فرمول کوگران به تعداد ۲۵۵ نفر از دانش آموزان با استفاده از روش نمونه گیری خوشه ای تصادفی بود. ابزار گردآوری اطلاعات عبارت است از پرسشنامه انگیزه پیشرفت تحصیلی (۱۹۸۴)، پرسشنامه خودپنداره تحصیلی چن و یی یسن (۲۰۰۴)، و پرسشنامه خودتنظیمی تحصیلی پینتریچ و دی گروت (۱۹۶۰)، بود. آزمون آماری فرضیه ها رگرسیون بود. نتایج تحقیق حاکی بود که خودپنداره تحصیلی و خودتنظیمی تحصیلی پیش بینی کننده انگیزش پیشرفت تحصیلی دانش آموزان می باشند ($P < 0/01$).

واژگان کلیدی: انگیزش پیشرفت تحصیلی، خودپنداره تحصیلی، خودتنظیمی تحصیلی، دانش آموزان

مقدمه

پیشرفت هر کشوری با پرورش نیروی انسانی آن مرزوبوم پیوندی ناگسستنی دارد. هرچند در بین متخصصان تابه حال توافق دقیقی در مورد واژه پیشرفت و معنای دقیق آن صورت نپذیرفته است (کایا ۲۰۱۵). اما به هر حال، پیشرفت یک کشور، یکی از اهداف اساسی سیاستمداران است که بدون پرورش نیروی انسانی متبحر امکان پذیر نیست (ارت، گوکمنولا و انگین - دمیر ۲۰۱۳). تربیت نیروی انسانی نیز، ابتدا در مدارس شکل می گیرد، بنابراین شناسایی عواملی که در عملکرد تحصیلی دانش آموزان اختلال ایجاد می کند و یا آن را بهبود می بخشد، در اولویت قرار دارد. همچنین امروزه در هر کشوری، سرمایه گذاری هنگفتی به دست گروه پرشماری از مردم برای پروراندن و آموزش جمعیتی بزرگ از دانشجویان و دانش آموزان انجام می شود. با این حال، همه افرادی که در آن نظام وارد می شوند، بر طبق برنامه های پیش بینی شده، مراحل تحصیلی را طی نمی کنند، بلکه برخی کاندیدان از معیار پیش بینی شده در این مسیر حرکت می کنند و گاهی هم از حرکت باز می مانند و از خیل دانش آموزان جدا می شوند (طهماسبی، رضانی و زارع، ۱۳۹۷).

انگیزش پیشرفت تحصیلی، گرایشی همه جانبه به ارزیابی عملکرد خود دارد که با توجه به عالی ترین معیارهای تلاش برای موفقیت در عملکرد و برخورداری از لذتی که با موفقیت در عملکرد همراه است، تاثیر مستقیم دارد (وینر، ۲۰۱۰). انگیزه پیشرفت، یکی از مهم ترین انگیزه های اکتسابی هر فرد است که برای نخستین بار توسط موری مطرح شد. انگیزه پیشرفت، گرایش فرد برای گذر از سدها، تلاش برای دست یابی به گونه ای برتری و حفظ معیارهای سطح بالاست. کسانی که انگیزه پیشرفت بالا دارند، می خواهند کامل شوند و کارکرد خود را بهبود بخشند. آنان وظیفه شناس اند و ترجیح می دهند کارهایی انجام دهند که چالش برانگیز باشد و به کاری دست بزنند که ارزیابی پیشرفت شان به گونه ای (خواه در مقایسه با پیشرفت دیگران یا خواه بر پایه ملاک های دیگر)، شدنی باشد. این افراد، مسوولیت فردی را ترجیح می دهند و دوست دارند که به گونه ای ملموس از نتایج کار خود آگاه شوند. در انجام کارها، همکاری با کارشناسان و صاحب نظران را به همکاری با دوستان خود ترجیح می دهند و در برابر فشارهای اجتماعی بیرونی مقاومت نشان می دهند (کروس و پریس، ۲۰۱۰).

درواقع، انتخاب افراد برای دنبال کردن، شروع کردن و پاسخ دادن به فرصت های یادگیری بر مبنای انگیزه پیشرفت شکل می گیرد (ون نولند، داسسدورپ، مارتنز و بوکاترتز، ۲۰۱۰). به عبارتی، انگیزه پیشرفت تمایل به انجام بهتر کار، دستیابی به کمال، رقابت با هنجارهای برتر و پیگیری اهداف بلندمدت در زمینه پیشرفت است. به طور کلی، انگیزش پیشرفت، انتظار دستیابی به رضایت در انجام کارهای سخت و چالش برانگیز، اما به طور خاص در زمینه آموزش به معنای، پیگیری برتری است؛ بنابراین، اساس پیشرفت، انگیزه به دست آوردن برتری است و برای بهبود عملکرد دانش آموزان بسیار ضروری است (چاندار کالا و شرلین، ۲۰۱۷).

یکی از متغیرهایی که می تواند بر روی انگیزش پیشرفت تحصیلی ارتباط داشته باشد، خودپنداره تحصیلی می باشد. خودپنداره به عنوان یک ویژگی شخصیتی پیش بینی کننده، می تواند عامل مؤثری در موقعیت های تحصیلی باشد؛ بنابراین به نظر می رسد افراد با خودکارآمدی بالا به دلیل تلاش و پشتکار بیشتر در حل مشکلات، نشاط و عملکرد تحصیلی بالاتری دارند (کومراجو و نادلر، ۲۰۱۳). خودپنداره مفهومی کلی است که به معنای درک فرد از قابلیت ها،

محدودیت ها و توانایی های خود است. این مفهوم شامل زمینه های مختلف مربوط به عملکرد است. یکی از بخش های خودپنداره، خودپنداره ی تحصیلی است که تأثیر بسزایی بر رفتار دانش آموزان دارد. خودپنداره تحصیلی به تدریج در سال های تحصیلی ابتدایی شروع به شکل گیری می کند و به مرور زمان فرد در امر آموزش تصویری مثبت یا منفی از خود ایجاد می کند (کینجری، اردلی و مارشال، ۲۰۱۱). خودپنداره تحصیلی بالا موفقیت تحصیلی دانش آموزان را به طور مثبت پیش بینی می کند (مارش و مارا، ۲۰۰۸). افرادی که خود را در انجام کار تحصیلی خود دارای اعتماد به نفس و توانایی بیشتری می دانند نسبت به دیگران از خودپنداره تحصیلی بالایی بهره مندند^۱ و همچنین خودپنداره ی تحصیلی بالا باعث موفقیت تحصیلی و عدم وجود هیجانات منفی در دانش آموزان می شود (پرینس و نوریوس، ۲۰۱۴).

یکی از متغیرهایی که می تواند بر روی انگیزش پیشرفت تحصیلی ارتباط داشته باشد، خودتنظیمی تحصیلی می باشد. خودتنظیمی، به کوشش های روانی گفته می شود که فرد برای کنترل وضعیت درونی، فرایندها و کارکردها جهت دستیابی به اهداف بالاتر به کار می گیرد (ترونک و همکاران، ۲۰۱۷). خودتنظیمی تحصیلی نوعی از یادگیری است که در آن، افراد به جای آن که برای کسب دانش و مهارت بر معلمان، والدین یا دیگر عوامل آموزشی تکیه کنند، شخصاً تلاش های خود را آغاز و هدایت می کنند (کریمی و همکاران، ۱۳۹۸). خودتنظیمی تحصیلی شامل چهار بعد رفتاری، انگیزشی، شناختی و فرا شناختی است. خودتنظیمی رفتاری به استفاده بهینه از منابع گوناگون که یادگیری را بیشینه می سازد، گفته می شود. خودتنظیمی انگیزشی به کاربرد فعال راهبردهای انگیزشی اطلاق می شود که یادگیری را بیشینه می سازد و ترس و اضطراب را کاهش می دهد. خودتنظیمی شناختی به کاربرد فعال راهبردهای شناختی که خاص تکالیف هستند مربوط می شود؛ و خودتنظیمی فراشناختی به کاربرد فعال راهبردهای فراشناختی، که راهبردهای نظارتی و مدیریتی هستند اطلاق می شود (بگیان کوله مرز و همکاران، ۱۳۹۳، به نقل از بلوچی و همکاران، ۱۳۹۹). با توجه به مطالب عنوان شده پژوهش حاضر در پی بررسی پیش بینی انگیزش پیشرفت تحصیلی بر مبنای خودپنداره تحصیلی و خودتنظیمی تحصیلی می باشد.

روش تحقیق

طرح کلی این پژوهش با توجه به هدف پژوهش که پیش بینی انگیزش پیشرفت تحصیلی بر مبنای خودپنداره تحصیلی و خودتنظیمی تحصیلی می باشد، از نوع همبستگی است که در زمره تحقیقات توصیفی به شمار می رود. جامعه آماری این پژوهش را دانش آموزان مقطع دوم دبیرستان شهر سنندج، تشکیل دادند. همچنین نمونه پژوهش حاضر را ۲۵۵ نفر از دانش آموزان شهر سنندج خواهند داد، که به روش نمونه گیری خوشه ای تصادفی انتخاب شدند.

پرسشنامه ی انگیزش پیشرفت تحصیلی هرمنس^۲: معرفی پرسشنامه: در سال ۱۹۷۰ میلادی، هرمنس بر مبنای دانش نظری و تجربی موجود درباره ی نیاز به پیشرفت و با بررسی پژوهش های مربوط، پرسشنامه ی انگیزه ی پیشرفت را تدوین کرد. پس از اجرای آزمایشی پرسش نامه و تجزیه و تحلیل آن، در نهایت ۲۹ پرسش که دارای همبستگی بالا و معنادار با کل آزمون بودند در نسخه نهایی پرسش نامه قرار گرفت. پرسش های آزمون به صورت جمله های ناتمام و به

¹ Prince & Nuris

² Questionnaire Measure of Achievment Motivition

صورت چهار گزینه ای بیان شده اند و این گزینه ها بر حسب این که نشان دهنده انگیزه پیشرفت از زیاد به کم و یا کم به زیاد باشد نمره گذاری می شود.

نمره گذاری پرسش نامه: مدت اجرای پرسش نامه بر اساس زمینه یابی انجام شده، ۱۵ دقیقه در نظر گرفته شده است. برای نمره گذاری بر اساس دستورالعمل پرسش نامه، و با توجه به این که در مورد هر جمله آزمودنی علامت خود را روی کدام قسمت زده باشد، نمره آزمودنی تعیین می گردد. به این صورت که برای پرسش های ۱، ۴، ۹، ۱۴، ۱۵، ۱۶، ۲۰، ۲۱، ۲۷، ۲۸ نمرات به صورت معکوس یعنی از ۰ - ۴ محاسبه می شود. برای پرسش های ۲، ۵، ۶، ۷، ۸، ۱۰، ۱۱، ۱۲، ۱۳، ۱۷، ۱۸، ۱۹، ۲۲، ۲۳، ۲۴، ۲۵، ۲۶ و ۲۹ نمرات از ۴ - ۰ محاسبه می شود و دامنه نمرات از ۱۱۶ تا ۱۱۶ متغیر است.

روایی و پایایی آزمون: هرمنس (۱۹۷۰)، با استفاده از ضریب آلفای کرونباخ و بازآزمایی اعتبار آزمون را به ترتیب ۰/۸۴ و ۰/۸۳ محاسبه نموده بود (شاهماری سوها، ۱۳۸۶). هومن و عسگری (۱۳۷۹)، پژوهشی را با هدف ساخت، اعتباریابی، رواسازی و هنجاریابی آزمون انگیزه پیشرفت روی گروه نمونه ای به حجم ۱۰۷۳ (۵۶۰ دختر و ۵۱۳ پسر)، از دانش آموزان دبیرستانی شهرستان ساوه اجرا کردند. ضریب پایایی آزمون با استفاده از آلفای کرونباخ برابر ۰/۸۰۳ گزارش شده است. در تحقیق طهماسبی و همکاران (۱۳۹۷)، نیز ضریب پایایی آزمون با استفاده از آلفای کرونباخ ۰/۷۲ گزارش شده است.

پرسشنامه خودتنظیمی تحصیلی: پرسشنامه راهبردهای یادگیری خودتنظیمی (MSLQ)، توسط پینتریچ و دی گروت ساخته شده است. این پرسشنامه با ۴۷ عبارت در دو بخش باورهای انگیزشی و راهبردهای یادگیری خودتنظیمی (راهبردهای شناختی و فراشناختی) تنظیم شده است. خرده مقیاس راهبردهای یادگیری خودتنظیمی شامل ۲۲ عبارت بوده و سه وجه از خودتنظیمی تحصیلی یعنی راهبردهای شناختی، راهبردهای فراشناختی و مدیریت منابع را می سنجد. راهبردهای شناختی ۱۳ عبارت مقیاس را به صورت ذیل به خود اختصاص داده است: تکرار و مرور شامل عبارتهای ۲۹، ۳۷، ۴۴؛ بسط شامل یادداشت برداری شامل عبارت ۳۴؛ خلاصه نویسی شامل عبارتهای ۳۱، ۴۵؛ سازماندهی شامل عبارتهای ۲۶، ۲۷، ۳۹، ۴۲، ۴۷؛ و درک مطلب شامل عبارتهای ۳۲، ۳۳. راهبردهای فراشناختی و مدیریت منابع ۹ عبارت مقیاس را به شرح زیر شامل می شود: برنامه ریزی شامل عبارتهای ۳۸، ۴۶؛ نظارت و کنترل شامل عبارتهای ۲۸، ۳۵، ۴۱، ۴۳؛ نظم دهی شامل تلاش و پشتکار عبارات ۳۰، ۳۶؛ و فعالیت نظم دهی عبارت ۴۰. بخش باورهای انگیزشی ۲۵ عبارت مقیاس را دربر گرفته و شامل چهار جزء خودکارآمدی، جهت گیری هدف، ارزشگذاری درونی و اضطراب امتحان به شرح زیر می باشد: خودکارآمدی شامل عبارت های ۲، ۶، ۹، ۱۰، ۱۲، ۱۴، ۱۹، ۲۱، ۲۲؛ جهت گیری هدف عبارات ۱، ۴، ۱۱، ۱۶، ۲۴؛ ارزشگذاری درونی عبارات ۵، ۸، ۱۷، ۲۰؛ اضطراب امتحان عبارات ۳، ۷، ۱۳، ۱۵، ۱۸، ۲۳، ۲۵. پینتریچ و دی گروت (۱۹۹۰) در بررسی روایی آن با استفاده از روش تحلیل برای مقیاس باورهای انگیزشی سه عامل خودکارآمدی، ارزشگذاری درونی و اضطراب امتحان و برای مقیاس راهبردهای یادگیری خودتنظیمی دو عامل استفاده از راهبردهای شناختی و استفاده از راهبردهای فراشناختی و مدیریت منابع را به دست آوردند و ضرایب پایایی خرده مقیاس های خودکارآمدی، ارزشگذاری درونی و اضطراب امتحان، استفاده از راهبردهای شناختی و فراشناختی را با روش آلفای کرونباخ به ترتیب ۰/۸۷، ۰/۷۵، ۰/۸۳، ۰/۷۴ تعیین کردند. موسوی نژاد (۱۳۷۶)، نیز برای بررسی روایی این پرسشنامه از روش روایی محتوایی و تحلیل عاملی استفاده کرده و سه عامل راهبردهای شناختی سطح پایین، راهبردهای شناختی سطح بالا و خودنظم دهی

فرانشناختی را استخراج کرد. او برای تعیین پایایی عوامل فوق به ترتیب ضرایب آلفای ۰/۷۹، ۰/۹۸ و ۰/۸۴ را گزارش نمود.

پرسشنامه خودپنداره تحصیلی: این پرسشنامه برای اولین بار به وسیله چن و یی یسن در سال ۲۰۰۴ پس از اجرا روی ۱۶۱۲ دانش آموز تایوانی دوره دبستان ساخته شد. این ابزار دارای ۱۵ سؤال است. در ایران این پرسشنامه توسط افشاریزاده، کارشکی و ناصریان (۱۳۹۲)، بر روی دانش آموزان دبستانی هنجاریابی شده است

که در آن یکی از سؤالات حذف گردید و پرسشنامه با ۱۴ سؤال مورد تأیید قرار گرفت. در بررسی روایی صوری و محتوا نظرات اساتید و متخصصان روانشناسی تربیتی در مورد پرسشنامه را به دست آورده اند. آنها برای بررسی روایی سازه از دو روش همبستگی درونی هر عامل با نمره کل پرسشنامه و تحلیل عاملی اکتشافی استفاده کرده اند که نتایج همسو با پژوهش انجام شده در جامعه مبدأ استخراج سه عامل، منطبق بر سه نوع خودپنداره عمومی، آموزشگاهی و غیرآموزشگاهی، را نشان می دهد، که این سه عامل بر روی هم حدود ۴۳ درصد کل واریانس بین متغیرها را تبیین می کند. برای برآورد همسانی درونی نیز از ضریب آلفای کرونباخ استفاده کرده اند که این شاخص برای نمره کل خودپنداره تحصیلی ۰/۷۸ گزارش شده است. ضریب همسانی درونی برآورده شده برای پرسشنامه خودپنداره تحصیلی نیز نشان دهنده اعتبار قابل قبول برای ابزار پژوهش است. افشاری زاده، کارشکی و ناصریان (۱۳۹۲)، آلفای کرونباخ زیر مقیاس عمومی را ۰/۴۸، زیر مقیاس آموزشگاهی را ۰/۷۲، زیر مقیاس غیر آموزشگاهی را ۰/۴۷ و ضریب آلفای کرونباخ کلی را ۰/۷۸ به دست آوردند.

یافته ها

جدول ۱ نتایج آزمون کولموگروف - اسمیرنوف و نتایج آزمون لوین متغیرهای تحقیق

متغیرها	آزمون K-S	آمار Z	سطح معناداری	نتیجه آزمون
خودتنظیمی تحصیلی	۱/۲۱	۰/۰۹۲	توزیع نرمال	
انگیزش پیشرفت تحصیلی	۲/۰۹	۰/۱۲۸	توزیع نرمال	
خودپنداره تحصیلی	۰/۸۷۶	۰/۰۸۷	توزیع نرمال	

بر اساس نتایج جدول بالا توزیع نرمال انگیزش پیشرفت تحصیلی، خودپنداره تحصیلی و خودتنظیمی تحصیلی برقرار است.

جدول ۲ ضرایب و مدل پیش بینی انگیزش پیشرفت تحصیلی بر مبنای خودپنداره تحصیلی

متغیر ملاک و پیش بین

انگیزش پیشرفت تحصیلی	خودپنداره تحصیلی	۰/۷۱	۰/۳۸	۹/۲۱	۰/۷۶۱	۱/۳۴	۰/۰۰۱
----------------------	------------------	------	------	------	-------	------	-------

نتایج جدول بالا نشان می دهد خودپنداره تحصیلی ۰/۳۸ درصد از رگرسیون انگیزش پیشرفت تحصیلی دانش آموزان را تبیین می کند.

جدول ۳) ضرایب و مدل پیش بینی انگیزش پیشرفت تحصیلی بر مبنای خودتنظیمی تحصیلی

شاخص ها	R	R ²	F	B	T	Sig
انگیزش پیشرفت تحصیلی	۰/۶۴	۰/۳۲	۴/۴۵	۰/۷۸	۱/۴۹	۰/۰۱۲

متغیر ملاک و پیش بین

نتایج جدول بالا نشان می دهد خودتنظیمی تحصیلی ۰/۳۲ درصد از رگرسیون انگیزش پیشرفت تحصیلی دانش آموزان را تبیین می کند.

نتیجه گیری

یافته های پژوهش نشان داد که خودپنداره تحصیلی پیش بینی کننده انگیزش پیشرفت تحصیلی دانش آموزان می باشد. در تبیین این نتایج می توان گفت که خودپنداره تحصیلی فرآیند شکل گیری ارزشیابی خودپنداره متأثر از تجارب تحصیلی دانش آموزان و تفسیر محیط آموزشی است و بیان کننده دانش و ادراکات فردی در مورد توانایی های دانش آموزان برای انجام موفقیت آمیز تکالیف تحصیلی در سطوح طراحی شده است و ازجمله عامل بسیار مهم و مؤثر در فرآیند یادگیری است. نتایج پژوهش گرندی (۲۰۰۵)، نشان می دهد که دانش آموزان با خودپنداره بالا تلاش خود را به عنوان شاخص پیشرفت تحصیلی مثبت و تلاش کم خود را به عنوان پیشرفت تحصیلی پایین درک می کنند. پیشرفت تحصیلی بالا منجر به خودپنداره تحصیلی بالا و داشتن خودپنداره مثبت می شود. این امر باعث می شود دانش آموزان این باور را داشته باشند که احساس بهتری نسبت به خود و توانایی های خود برای رویارویی با وظایف، چالش ها و تهدیدات در محیط مدرسه دارند و می توانند با این چالش ها و تهدیدها سازگار شوند و انگیزه پیشرفت تحصیلی بالایی را تجربه کنند. این احساس باور و اطمینان به قابلیت خود در زمینه آموزشی، اشتیاق یادگیرندگان را برای مواجهه بر موانع آموزشی بالا می برد و به دانش آموزان کمک می کند تا برای غلبه بر موانع تمام تلاش خود را انجام دهند. این ایستادگی در برابر موانع

تحصیلی و دادن پاسخ های مثبت، انطباقی و سازگارانه به موانع تحصیلی همان سرزندگی تحصیلی است که یادگیرندگان با خودپنداره ی تحصیلی بالا در مقابل یادگیرندگان با خودپنداره ی تحصیلی بالا بیشتر تجربه می کنند.

همچنین یافته های پژوهش نشان داد که خودتنظیمی تحصیلی پیش بینی کننده انگیزش پیشرفت تحصیلی دانش آموزان می باشد. در تبیین این نتایج می توان گفت که دانش آموزانی که از راهبردهای خودتنظیمی بیشتری استفاده می کنند، در هنگام تدریس معلم یا هنگام مطالعه سعی می کنند با معنادار کردن اطلاعات، ایجاد ارتباط منطقی با

اطلاعات قبل، کنترل چگونگی این فرایند و ایجاد محیط یادگیری مناسب، مطالب را یاد بگیرند و عملکرد تحصیلی خود را بالا ببرند. به عبارت دیگر این دانش آموزان با استفاده از راهبردهای

خودتنظیمی (خودپرسی، خودنظارتی و خودارزیابی)، بر چگونگی یادگیری خود واقف هستند. آنها در بیشتر موارد تکلیف را به عنوان چالش در نظر می گیرند و از آن به عنوان فرصتی برای یادگیری استفاده می کنند. آنها با کوشش برای موفقیت، لذت بردن از چالش های فعالیت، استفاده مناسب از راهبردهای یادگیری، تنظیم کردن اهداف ویژه و نشان دادن سطح بالایی از احساس خودکارآمدی به پیشرفت تحصیلی ملاحظه پذیری دست می یابند؛ در حالی که دانش آموزانی که کمتر از این راهبردها استفاده می کنند؛ یادگیری های آنها طوطی وار است و فقط با تکرار انجام می شود و از آنجا که محل این نوع یادگیری حافظه کوتاه مدت است، مطالب یاد گرفته شده در صورت فقدان کاربرد به سرعت فراموش خواهند شد.

منابع

- بلوچی، ابابکر؛ ناستی زایی، ناصر (۱۳۹۹). رابطه فرهنگ مدرسه با پیشرفت تحصیلی، نیازهای بنیادین روانشناختی و خودتنظیمی تحصیلی در دانش آموزان. رویش روانشناسی. سال ۹. شماره ۱۲. پیاپی ۵۷. ۲۰۳-۲۱۴.
- کریمی، ا؛ عباسی، م؛ مرشدی، ژ (۱۳۹۸). بررسی رابطه خودتنظیمی، فرسودگی تحصیلی و اشتیاق یادگیری با سازگاری شغلی دانشجویان پرستاری. راهبرد های آموزش در علوم پزشکی. ۱۲(۵). ۱۲۳-۱۳۲.
- Chandra Kala, P., & Shirlin, P. (2017). A study on achievement motivation and socio economic status of college students in tirunelveli district. *International Journal of Research - Granthaalayah*, 5(3), 57-64.
- Cross, DR and Paris, SG (2010). Developmental and instructional analyses of children's Meta cognition and reading comprehension. *Journal of Educational Research*, 18(3), 232-242.
- Eret, E., Gokmenoglu, T., & Engin-Demir, C. (2013). A review of research on educational theories and approaches affecting student's achievement: 1990- 2011. *Elementary Education Online*, 12(3), 687-700.
- Marsh, H.W. & O'Mara, A. (2008). Reciprocal effects between academic self-concept, self-esteem, achievement, and attainment over seven adolescent years: Unidimensional and multidimensional perspectives of self-concept. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 34, 542-552.
- Kaya, M. F. (2015). A qualitative research on determination of social studies teachers' perceptions of success. *Turkish Studies*, 10, 563-584.
- Kingery, J.N., Erdley, C.A., Marshall, K.C. (2011). Peer acceptance and friendship as predictors of early adolescents' adjustment across the middle school transition. *Merrill Palmer Q.* 57(3), 215-243.
- Komarraju, M. & Nadler, D. (2013). Self-efficacy and academic achievement: why do implicit beliefs, goals, and effort regulation matter. *Learning and Individual Differences*, *In Press*, *Corrected Proof*, Available online.
- Prince, D.P., & Nurius, S. (2014). The role of positive academic self-concept in promoting school success. *Children and Youth Services Review*, 43, 145-152.

- Truong, T. D., Hallinger, P., & Sanga, K. (2017). Confucian values and school leadership in Vietnam: Exploring the influence of culture on principal decision-making. *Educational Management Administration & Leadership*, 45(1), 77-100.
- Van Nuland, H. J. C., Dusseldorp, E., Martens, R. L., & Boekaerts, M. (2010). Exploring the motivation jungle: predicting performance on a novel task by investigating constructs from different motivation perspectives in tandem. *International Journal of Psychology*, 45. 250-259.
- Weiner, B (2010). An attributional theory of Motivation and Emotion. *Psychological Review*, 92 (4), 244-256.